

De gore stank uit de vloerroosters was niet te harden. De oorzaak was geen verstopping of lek in de rioleringsbuizen, maar een jarenlange dumping van lichaamsvocht en vervuild zeewater. Spoelsystemen reinigden met chemische substanties en ventilatiesystemen bliezen een detergentgeur; de stank bleef echter als een ongewassen genetisch gemodificeerde chihuahua in de badruimte hangen.

De ruimte lag het dichtst bij het zeewater. Het was een luchtbel, meters onder het zeeoppervlak. Een hoekig bad met zacht deinende golfjes lag er centraal. Omringd door aquagroene metalen muren met zeskantmoeren. De immense druk van het water deed het metaal wringen en spannen. Ons grijsgedraaide slaapliedje.

Ik was pas in de ruimte, had net mijn blik geworpen op de onderwatervesten, toen Ove binnenstormde. "Elly? El, wat doe je nu? Stop daarmee! Dat was niet jouw las-shift."

"Dat is ie geworden, drie minuutjes geleden."

De man draaide zich vloekend om en vergrendelde de schacht achter zich, ondertussen vissend naar de juiste woorden. Zijn zwartgrijze baard bedekte meer dan de helft van zijn brede gezicht. Zijn imposante uitstraling was in conflict met zijn job. Nieuwkomers geloofden niet dat deze bruut in een stoffig vertrek stalen zeewater bestudeerde. Ze verwachtten eerder dat hij mijn soort werk deed.

“Miljaar, El, je bezorgt me een koppijn en het is niet eens middag voor mij.”

Ik haalde een onderwatervest met bijhorend fluohesje, een zuurstoffles aan een harnas en een gele duikhelm uit het rek. De kwabbige vest was extra dik vervaardigd tegen de waterdruk. Samen met de loodzware zuurstoffles voegde het gemakkelijk enkele kilo's toe. Ik sjouwde alles naar een van de bankjes voor het bad. De ademhalingsbedrading zwaaide wild heen en weer onder mijn ongeduldige tred.

“Niemand verplicht je hier te zijn, Paps.” Ove was niemands vader, maar haast ieders trainer geweest — mezelf inbegrepen. Iedereen sprak hem aan met Paps.

Hij zat neer op het bankje, was zo verstandig om me niet te helpen met de vest. Vol op de automatische piloot ging ik over de ritsen en spanregelaars om het pak op mijn benen af te stellen. Trok de zwemvliezen aan.

“Is dat het plan?” Een amper verscholen dubbele bodem: *‘Wil je iedereen rond je weg hebben?’* “Neem iemand mee, gelijk wie.”

“Ik ga nog liever een team leiden.”

Ove bleef principieel zitten, weigerde het op te geven. Zonder gêne trok ik dan maar het mouwloze shirt over mijn hoofd en reikte naar de rest van het pak.

Ove vloekte en wendde zich af. “Komaan, Eloise! Doe eens werkondergoed aan.”

“Dat spant te veel,” zei ik simpelweg. “Het hindert me in mijn werk.” Ik stak mijn armen door de mouwen en trok tot mijn vingers de handschoenen inschoven. De textiele binnenbekleding schuurde over mijn schouders, waar er permanente schaafwonden zaten door de harnaslinten.

Ove weigerde me aan te kijken tot mijn borst verdwenen was achter de ritssluiting. De stof sloot dicht aan tegen mijn huid.

“Werk alsjeblieft met me mee,” zei hij.

“Werkte dat gejack ook toen je je Agri ziel verkocht aan Big Bio? Aan Inzycht?” Ik wist hoe ik hem op stang moest jagen.

De oceanoloog keek nu wel op. De man met oude spieren zou me vroeger gebroken hebben als een twijgje. Dat brutale Agri verleden was nu voorbij.

De Agri boeren waren vooral in de bovenlaag het slachtoffer van Big Bio-propaganda. Ze schilderden de onderlagers af als primitieven die echte vooruitgang in de weg stonden. Big Bio lobbyde voor ‘persoonlijke uitzonderingen’ bij gen-mod restricties, waar de Agri’s zich steeds moesten aan houden. Logisch dat het er bij hen soms grimmig aan toeging. Grimmiger dan welk bovenlaags blad ook kon beschrijven.

“Oké, genoeg. Het zit me tot hier,” zei hij gebarend. “Ik heb het geprobeerd. Als jij niet wilt praten, jij je zin.”

Ik hief het harnas met de fles van het bankje en klikte het rond me vast. “Ik praat toch?”

“Je maakt jezelf zot, daar in je asociale eentje in het water. Op zoek naar...”

Zeg het dan!

‘Tekenen van je overleden broer.’

Paul.

De onuitgesproken naam bracht extra gewicht in de badruimte, leek vereenzelvigd met de zware fles die nu op mijn rug rustte.

Waarom heb ik je over hem verteld?